No. 2826 Woensdag 3 Maart 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50



DE ENGELSE KONING EN KONINGIN. De Engelse ontwerpen van de kroningfeesten worden in allerijl samengesteld en het plaatje toont een meisje, dat de laatste hand legt aan de buste van Koningin Elisabeth.

Hoe Moskou werkt onder de zeelieden.

Een waarschuwend rapport.

De Rotterdamse havenaalmoezenier, A. van Rixtel schrijft:

Bij hun strategisch plan tot vestiging van de klassenloze internationale der toekomst hebben de communisten een bijzondere aandacht voor de zeemanswereld. En dit om twee redenen. Allereerst omdat zij van stonde af aan begrepen hebben, dat door de zeelieden, die alle landen bevaren, hun ideën en daden, snel en werkdadig over de hele wereld verbreid worden.

En vervolgens, omdat zij overtuigd zijn (en terecht) dat zij het sein tot een algemene wereldrevolutie, geen kans op enig succes hebben, als zij de „vloot", het belangrijkste communicatiemiddel der volkeren, niet aan hun zijde hebben.

Zij gaan daarbij uiterst tactisch te werk.

Het geval met de Spaanse handelsvloot is in dit opzicht bijv. uiterst leerzaam. In twee jaar tijds speelden zij het klaar om in de crew van practisch alle Spaanse schepen communistische cellen in te bouwen. Deze waren schijnbaar van weinig betekenis. Dat moest ook zo; anders hadden zij ontijdig de aandacht der reders op zich getrokken, die dan wel eens grondig hun schepen hadden kunnen gaan zuiveren van deze cellen.

Toch hadden deze cellen precies genoeg invloed om op het juiste moment de leiding in handen te kunnen nemen. Toen de situatie in Spanje kritiek begon te worden, trad in de Spaanse volksfrontregering de verkapte communistische leiding naar buiten, en werd er van Madrid uit een sociale wetgeving uitgevaardigd voor de zeelieden, welke misschien op zich nog zo dwaas niet was, maar die in de bestaande toestanden plotseling zo diep ingreep, dat zij de Spaanse handelsvloot in een open en internationaal bedrijf als de scheepvaart, uit zijn evenwicht stiet, en bijgevolg alle reders in verzet traden.

Met de hulp van deze manoeuvre uit Madrid was het toen voor de communistische cellen op de Spaanse schepen vrij gemakkelijk om de gehele bemanning op hun hand te krijgen, en daarna de leiding krachtig in handen te nemen.

Plotseling bleek toen, dat niet de kapitein en officieren, maar de lagere bemanning onder leiding der cel besliste, waarheen, wanneer en onder welke voorwaarde het schip al of niet zou varen.

Bij eenzelfde tactiek zal het de Franse en Belgische handelsvloot, of wier schepen men nagenoeg overal communistische cellen (schijnbaar weer van weinig betekenis) heeft ingebouwd, niet anders vergaan; om van de Braziliaanse en Noord-Amerikaanse handelsvloot niet eens te spreken.

Het is een meesterlijke tactiek, waar men zich wel op mag bezinnen. Hier is nu eens het gevaar groter dan het schijnt.

Hun propaganda onder de zeelieden.

De communistische internationale wijdt dus zowel aan de marine als aan de koopvaardij haar volle aandacht. En de propaganda is buitengewoon juist op de psychologie van de zeeman ingesteld.

Niet alleen dat zij via hun International Seamen's Homes in de verschillende wereldhavens hun contactcentra hebben (in Rotterdam is dat centrum onlangs omgedoopt tot „Cultuurclub voor Transportarbeiders") maar vooral ook in de grote Russische havens zelve worden de binnenvarende zeelieden intens en toch zeer tactisch bewerkt; terwijl zij tevens van hun eigen schepen, die zeeën en havens bevaren, sprekende reclameobjecten trachten te maken.

Hier voor mij ligt een rapport van een betrouwbare Nederlandse zeeman over de ontvangst en behandeling, welke hem en zijn collega's te beurt viel, tijdens hun verblijf in Leningrad. Ik neem daar enkele interessante brokstukken uit over:

...„Er komt een Nederlandse dame aan boord. Ze vertelde, dat ze vroeger bij Philips gewerkt had en dat ze hier nu propagandiste was. Hoe ze dan zo ineens in Rusland verzeild geraakt is, blijft voor mij een raadsel. Ze nodigt ons uit om eens naar het Internationale Zeemanshuis te komen en om Zondag een excursie mee te maken. Daar voelden wij direct voor.

's Avonds gingen wij op stap. Toen wij het I.S.H. binnenkwamen moesten wij eerst ons legitimatiebewijs laten zien; daarna gingen wij het huis bezichtigen. Beneden was een café-restaurant, het was netjes ingericht en je kon er van alles krijgen...

In het I.S.H. komen vele dames. Allen propagandisten. Ze spreken verschillende talen. Enige van haar zitten beneden een potje bier te drinken met zeelui; maar voor de rest geen bijzonders, want ze staan onder straffe controle. Zo hoor ik vertellen, dat het haar ten strengste verboden is, om met zeelui naar boord te gaan. Achteraf zag ik, dat dit streng verbod een vrij slappe practijk heeft...

Op de eerste verdieping van het I.S.H. was een mooie gang; daarop kwamen verschillende kamers uit. Iedere grote zeevarende natie had haar eigen kamer. Wij zagen er een Duitse, een Engelse, een Franse, een Scandinavische... maar een Nederlandse kon ik niet ontdekken. In iedere kamer hing een groot portret van Lenin en één van de communistische leider van dat land.

Verder kon je er allerlei dingen kopen en communistische lectuur krijgen. Ook kon je een speldje krijgen van het I.S.H.; alle zeelui liepen met zo'n ding, maar... betalen hoorde er niet bij!...

We kwamen tenslotte in de ontspanningszaal terecht. Het was een netjes ingerichte balzaal met een toneeltje. Er werden die avond verschillende toneelstukjes opgevoerd. Enkele mannen van ons schip hadden samen met enkelen van een Engelse boot een band gevormd en zouden een nummertje geven. Het ging echter zó vals, dat het niet om aan te horen was. De heren waren stom dronken. Niettegenstaande dat, hadden zij het meeste succes. Daarna begon het bal.

Er was een klein strijkje, dat voor de nodige muziek zorgde. Ook worden ons verschillende volksdansen geleerd; daar werd de meeste tijd aan besteed... Buiten was een grote tuin. Daar was een balchampêtre. Ook moesten wij daar handballen met de dames; maar het ging ten laatste veel te ruw...

De volgende dag kwam er een groot Zweeds toeristenschip binnen. Een paar grote bommenwerpers vlogen het tegemoet en gooiden kransen op het schip ter verwelkoming...

Het werd Zondag. Tenminste voor ons, want de Russen vieren die om de vijf dagen, zoals men ons vertelde. Onze propagandiste zou ons komen halen om een excursie mee te maken... We stapten in de bus, die ons gratis naar het I.S.H. bracht. Daar was het geweldig druk. Er waren plenty liefhebbers voor een excursie. De Nederlanders bleven bij elkaar en met onze propagandiste stapten we in de bus, die ons naar een kinderkamp, 80 K.M. buiten Leningrad, zou brengen.

Na een vermoeiende reis door het boerenland, kwamen wij in het kinderkamp aan. Ze hadden ons met de trein verwacht; een kindermuziekcorps stond ons daar op te wachten. Ze werden teruggeroepen en hielden toen in het kamp een défilé ter ere van ons. Na afloop werden we rondgeleid door verschillende dames, leidsters van de kinderen.

Eerst kregen we de slaapzalen van de meisjes en de jongens te zien. Ze waren keurig ingericht; er viel niets op aan te merken. Alleen hingen verschillende schilderijtjes aan de wand van oorlogsmateriaal en doorsneden van gasmaskers...

Verder kwamen we in een gebouw, dat de school moest voorstellen. Het was verdeeld in verschillende kamertjes, waar de kinderen allemaal een vak leerden. We kregen modellen van vliegtuigen te zien en onderdelen van motoren. Ik begrijp niet, hoe kinderen van zo'n leeftijd dat kunnen leren...

Verder was er nog een afdeling voor plant- en dierkunde. De kinderen hadden zelf in het bos de nodige planten gezocht en verschillende dieren gevangen. Het was allemaal werkelijk heel mooi. Er werd ons een diner aangeboden in de eetzaal der kinderen. We kregen koolsoep, boekweit en pudding en koffie. Lekker vond ik het niet.

We gingen een meeting bijwonen. Na een kwartier door het bos gelopen te hebben, kwamen wij op de plaats, waar de meeting gehouden werd. Er werd eerst een kampvuur ontstoken. Toen heette het „Welkom aan de Hollanders". De voorstelling begon. Er werden enige voordrachten gehouden, waar ik niet veel van begreep. De eerste ging over het kapitalisme, een ander over een priester, die de mensen geld had afgepingeld. Daarna kregen we nog een speech, waarin gevraagd werd, of we de groeten wilden doen aan „de Jonge Pioniers" in Nederland.

Een van ons gaf ook een speech, die vertaald werd door onze propagandiste. Toen namen we afscheid. Onder het zingen van de Internationale vertrok onze bus, welke omringd was door honderden kinderen......"

Tot zover het rapport.

Wie de levensverhoudingen van den zeeman kent, moet toegeven dat een dergelijke methode zowel practisch als psychologisch perfect is. De inzet ervan is om den zeeman tot het communistisch geloof te bekeren, maar men wacht zich ervoor rechtstreeks op dit doel af te gaan; men richt voor hem een perfect geoutileerd zeemanshuis in, en geeft hem een familiekring, waarin hij vertier en ontspanning kan vinden. Door de feiten te laten spreken, brengt men de overtuiging bij, dat de veel-vergeten zeeman in zijn eenzaam en hard bestaan tenminste van communistische zijde belangstelling ondervindt.

Tot degenen, wier belangstelling verder reikt, zegt men: „Kom en zie". Is dan de eindconclusie: „ze kunnen ervan zeggen wat ze willen, maar het communisme is nog zo gek niet", dan is men in Moskou tevreden.

Immers bij zulk een mentaliteit heeft „cellenbouw" alle kans van slagen. Nog een andere opmerking moet mij van het hart.

Als men ziet, hoe men van gene zijde, van overheidswege en ook van particuliere zijde kapitalen beschikbaar stelt om de internationale zeemanswereld in zijn geest te krijgen (wat met het oog op de wereldrevolutie van beslissend belang zal zijn) dan geeft het aan een haven-aalmoezenier een triest gevoel te ondervinden, dat hij bij zijn sociaal-culturele arbeid tot verheffing van de zeemansstand noch van overheidswege, noch van de direct belanghebbende instanties, financiële hulp geniet; dit is teméér pijnlijk, omdat ik zonder overschatting durf beweren, dat wij bij gelijke arbeidsmogelijkheden, tegenover het communisme de strijd gemakkelijk konden winnen.

Varende internationale reclame-objecten.

Enkele maanden geleden, lag er in de Rotterdamse haven een Spaans schip. Onder de crew waren de meningen verdeeld omtrent de practische waarde van het communistisch ideaal voor de eigen lotsverbetering. Men besloot tot een excursie op een Russisch schip.

Resultaat: algemene opgetogenheid over de toestanden aan boord der Russische schepen. Men generaliseert nu eenmaal snel! En het dispuut werd beslecht ten gunste van Moskou.

Het lijdt geen twijfel, dat Moskou, overtuigd van de practische waarde van het: „zet Uw licht op de kandelaar", doelbewust zijn schepen tot varende internationale reclameobjecten inricht. De kracht dezer reclame in de zeemanswereld valt moeilijk te bepalen; ook omdat zij over het algemeen slechts zeer indirect werkt.

In ieder geval begint de reputatie der Russische schepen, steeds meer veld te winnen onder de zeelieden. Bij de toespitsing der sociaal-economische en maatschappelijke problemen onder de zeelieden, is dit een zeer bedenkelijk verschijnsel. De afstand van bewondering naar aanvaarding is zeer gering.

Antipapisme en zijn bestrijding.

Een der meest bekende anti-papisten in Nederland is Ds. Lingbeek.

Ds. Lingbeek is lang lid der c.h. Unie geweest; zijn kerkelijk standpunt bracht hem reeds in scherpe oppositie tegen Lohman, die het herstel van art. 36 der gereformeerde belijdenis, waarin staat, dat de overheid het zwaard draagt om de afgoderij (de H. Mis) uit te roeien en de antichrist (de Paus) neer te werpen, geen politiek maar krankzinnigenwerk noemde, terwijl hij de toen opkomende hervormd gereformeerde Staatspartij als de gevaarlijkste voor de ontwikkeling in nationale zin brandmerkte. Het partijtje is er gekomen en vaardige dominee Lingbeek is naar de Kamer. Behoudens een kleine onderbreking zetelt hij daar sinds 1925.

Een begaafd man, die zijn klassieken en hebreeuws goed kent, maar dit zelden laat merken. Want de taak van ds. Lingbeek is: zijn landgenoten waarschuwen tegen Rome. Een andere taak heeft hij niet. Met andere zaken bemoeit hij zich ook thans bijkans niet. Bij gebrek aan een gezant bij de H. Stoel, blijven alleen de kloosterlingen-onderwijzers over en de „roomse" rechters en burgemeesters. Zo nu en dan komen daar ook de „afgescheiden" en „ethische" professoren in de protestantse theologie bij, maar daarmee is het repertoire dan ook uitgeput. Als ds. Lingbeek zijn grote vellen papier begint voor te lezen, beleeft de Kamer een vrolijk kwartiertje. Hij is zo'n heerlijke antipapist uit de oude doos. Voor hem begint 's lands historie in de 16de eeuw. En de hervormden zijn de enige vaderlanders, terwijl de Statenvertaling van de heren zeventien dé Bijbel is.

Dit bekende antipapistische Kamerlid nu is begin Februari 70 jaar geworden en naar aanleiding daarvan schreef de Kamer-overzicht-schrijver van de Maasbode:

De eenlingen in de Kamer hebben zich deze keer verenigd en zonden hem een felicitatie. Daar zullen er meer volgen, want men mag de dominee met zijn grijze baard en zijn blauwe flikkerende ogen wel lijden.

Hij vermaakt ook de katholieken in de Kamer. Natuurlijk gelooft hij, dat wij, ondanks de politie-verordeningen, nog altijd op straat vuurtje willen stoken. Dat bijgeloof is onuitroeibaar en zelfs dr. Moller, die vroeger nog al eens probeerde ds. Lingsbeek's his-

Misdadigers die uit hun cel ontsnappen.

Beruchte in- en uitbrekers.

Hypnotische seance in de dievenwagen.

'n Vlucht uit de Sing-sing-gevangenis.

Er is een groot aantal misdadigers, dat er buitengewoon veel slag van heeft, om zich kort na hun gevangenzetting een weg te banen uit gevangenis of tuchthuis, naar de gulden vrijheid, zelfs wanneer zij in de betrouwbaarste cellen opgesloten zijn en dag en nacht bewaakt worden. Dikwijls gaan ze hierbij met zo'n roekeloosheid en sluwheid te werk, dat het moeilijk te achterhalen is, hoe hun de vlucht gelukte. In menig geval is dit totaal onmogelijk. De boosdoener is op zekere dag eenvoudig spoorloos verdwenen en al het zoeken der bewakers is vergeefs. Ze staan voor een raadsel.

Zo bewerkte b.v. pas enige tijd geleden de beruchte in- en uitbreker P. zijn vlucht uit een zeer veilig gebouwde en scherp bewaakte strafkolonie. P. was toen men hem zijn avondeten wilde verstrekken, niet meer in zijn cel en alle nasporingen naar zijn verblijf waren vruchteloos. Hij was er lang van door en had al weer meerdere diefstallen met inbraak gepleegd. Na enige dagen werd hij te Stettin gearresteerd. Toen pas kwam

de, maakte hij het plan, de bakker als middel tot een ontvluchting aan te wenden. Hij was een meester in het hypnotiseren en kon er zich op beroepen, dat nog niemand aan zijn invloed had kunnen ontkomen. Op zijn reisgezel, de bakker, wilde hij z'n kunst weer eens proberen, hem bevelen zich uit te kleden, in de plaats daarvan zijn gevangenisklederen aan te nemen en zich in zijn plaats naar de gevangenis te laten brengen.

Onmiddellijk begon hij zijn werk.

Het ging allemaal goed. De bakker was zeer ontvankelijk en bevond zich spoedig in de diepste hypnose. Het roodbruine boevenpakje stond hem ook niet slecht, hij zag er uit als een recruut. Alleen had hij bij het ontkleden een fout gemaakt. Hij had n.l. de gevangenisbroek verkeerd aangetrokken, zo dat ze achterstevoren zat. Te Kassel bleef hij, zoals hem was opgedragen, in zijn cel zitten, terwijl de andere bekleed met de kleren van zijn slachtoffer, in zijn plaats uitstapte en door de niets vermoede politie werd ontvangen. Thans had hij de naam van de bakker, van wiens persoonlijke omstandigheden hij zich van te voren op sluwe wijze op de hoogte had gebracht.

De volgende dag was hij al op vrije voeten. Hij had dus op deze manier zijn 15 jaar in een dag hechtenis veranderd. De bakker werd intussen naar Rendsburg vervoerd. Pas toen hij daar aan-

men meer te weten over zijn raadselachtige vlucht.

In een zak weggereden.

P. was, zoals vele strafgevangenen, bezig met stoelen te vervaardigen voor een firma en had langzamerhand door vlijt en goed gedrag het vertrouwen van zijn meerderen weten te veroveren. Ze droegen hem op, bij zijn werk te samen met een andere gevangene ook nog de spaanders in grote zakken te doen en op een wagen te laden, welke aan de firma toebehoorde. Hij deed gaarne, zoals hem bevolen was. Iedere dag deed hij gewetensvol zijn plicht en vulde de zakken met houtafval. Dit bracht hem op de gedachte, zelfs eens in een zak te kruipen en op die manier te ontsnappen.

Hij duurde niet lang of hij zette de gedachte om in de daad, kroop dus in een zak, liet hem door zijn kameraad dichtbinden en op de wagen laden. Daar P. zeer klein is en zich als een slangenmens samenkromp, zag de zak er precies uit als de andere gevulde zakken, zodat geen der bewakers iets kon merken. Toen de wagen was volgeladen, reed hij, als altijd, door de gevangenispoort naar de fabriek. Kort voor de fabriek, een half uur van de gevangenis verwijderd, sneed P. de zak doormidden kroop er voorzichtig uit en maakte zich ijlings uit de voeten.

Op eenzelfde manier was reeds jaren geleden een groot misdadiger uit de gevangenis te Z. ontsnapt. Hij had zich in een strozak verstopt, welke met vele andere strozakken door een firma ter reparatie was afgehaald. Nadat de vluchteling enige dagen buiten had rondgezworven, kwam hij van zelf terug en merkte droog op, dat hem de vrijheid niet was bevallen. Hij was te veel aan de goede gevangenissoep gewend en was als met geweld teruggedreven.

Een handige hypnotiseur.

Ongeveer tegelijkertijd deed zich een geval voor in de streek van Kassel, dat om zijn humor en slimheid enig is in zijn soort. Een vroeger reeds herhaalde malen gestraft misdadiger zou van Frankfort a.M., waar hij wegens talrijke diefstallen met inbraak tot 15 jaar gevangenisstraf veroordeeld was, naar de strafinrichting te Rendsburg vervoerd worden. Voor dit doel maakte men, zoals gewoonlijk, gebruik van een dievenwagen, d.w.z. een in ongeveer 20 kleine cellen verdeelde spoorwegwagon, waarin ook nog andere gevangenen werden opgesloten, meestal met tweeën in één cel. Ook hem liet men niet alleen, doch zette hem te samen met een collega achter slot.

De andere was een jonge man, bakker van beroep, die nog een dag hechtenis moest uitzitten. Toen de ander dat hoor-

kwam, ontdekte men het bedrog van de grote misdadiger en stelde terstond alle politieposten op de hoogte. Maar het spoor van de misdadiger bleef lange tijd onvindbaar. Hij werd pas na een jaar bij een roofoverval herkend en gearresteerd.

Met behulp van een uniform.

Een merkwaardig geval is ook de laatste vlucht van de bekende brandkast-inbreker Frans Kirsch uit de gevangenis te S. Kirsch, voor wie men tot nu toe nog geen veiliger strafplaats heeft gevonden, daar hij het steeds weer klaar speelt uit te breken, werd na zijn laatste arrestatie aan het werk gezet in de afdeling oud materiaal, waar hij militaire kleding moest herstellen. Reeds na enige weken trok hij in een onbewaakt ogenblik een militair uniform aan, deed met een zelfgemaakte nachtsleutel geruisloos enige hinderlijke deuren open en drong met de magazijnladder tot aan de ringmuur door. In een wip was hij daarover heen, ofschoon achter de muren de wacht haar eeuwige rondgang maakte. In de nabijheid wachtte een auto, welke hem behouden en wel naar Berlijn bracht.

Ook in Noord-Amerika komt het meermalen voor, dat misdadigers hun straftijd door de vlucht onderbreken. Hier is 's vooral de wereldberoemde Sing-Sing-gevangenis, waaruit reeds zo menige boef gevlucht is. Sing-Sing geldt voor de betrouwbaarste gevangenis van Amerika. Toch gelukte het vijf jaar geleden een drietal gevangenen te ontkomen.

Het gebouw ligt aan de monding van de Hudson. Waar de rivier er langs stroomt, is geen schutting of muur. Er is alleen een kleine wasinrichting voor de was der gevangenen. Een aantal tot hoge straffen veroordeelden is daar werkzaam. Dagelijks staan zij aan grote kuipen en wassen onvermoeid. Het doffe bruisen van de Hudson begeleidt hen daarbij. Wanneer ze een ogenblik rusten, turen ze vol heimwee over de reusachtige watervlakte en dromen van mooie dagen er van verloren vrijheid...

Zo ging het jaar in, jaar uit. Toen kwam er eindelijk een op de gedachte met een vlot over de Hudson te vluchten. Zo gezegd, zo gedaan. Te samen met twee andere gevangenen sleepte hij drie grote waskuipen naar de oever, bond ze aan elkaar en zette ze in de Hudson. Ongemerkt stapten ze nu in en lieten zich vol hoop stroomafwaarts drijven naar de zee. Of ze het vaste land bereikten dan wel omgekomen zijn, is nooit bekend geworden. In ieder geval zijn ze sindsdien niet meer teruggekeerd.

torische visie te verbeteren, gaf de moed op. Maar als al onze kloosterlingen — de onderwijzeressen en onderwijzers voorop — nu vandaag een weesgegroetje bidden voor de zeventigjarige? Zij mogen ons geloven: deze dominee is de boosaardigste niet. Hij is bang voor Rome, maar de Roomse mensen kan hij nog wel zetten. En wij die met Schaepman O. L. Heer ook danken voor onze gal, zeggen vandaag aan onze vriend en vijand tevens: nog vele jaren, zelfs in de Kamer. Natuurlijk zonder 36 maar in vrijheid en blijheid, zoals het aan goede Nederlanders betaamt.

We geloven dat deze opvatting van de Maasbode-redacteur de gezondste is in de bestrijding van het antipapisme.

Vooral dat gebedje van de kloosterlingen, die gaarne het Weesgegroetje zullen gebeden hebben, wanneer ze van dit stukje in de Maasbode kennis hebben gekregen. Wie weet ook, waar zo'n gebedje nog goed voor is.

Was Ernst Psichari, een kleinzoon van de Franse geloofsvervolger Renan, niet een der meest ijverige apologeten van Frankrijk?

En heeft de bekende antipapist, Ds. Bronsveld, die eens publiek op straat een hem passerende Amsterdamse pastoor in het gezicht spuwde, nog niet moeten beleven, dat zijn kleinzoon naar het aartsbisschoppelijk seminarie ging, om voor priester te studeren?

Zou Mr. Marchant, toen hij in 1925 door de stemmen van zijn fractie het gezantschap bij het Vaticaan deed verdwijnen, gedacht hebben, dat hij tien jaar later nog een der meest gehoorzame zonen van het Vaticaan zou worden?

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

In Duitsland is dezer dagen weer de bekende voorjaarsmesse van Leipzig, welke in vroeger jaren steeds getuigde van het technisch kunnen van Duitsland.

Niet dat in de tegenwoordige tijd dit niet meer zo is, maar ook thans vindt ieder jaar een grotere toename plaats van andere fabrikanten uit het buitenland, die daar met de Duitse industrie komen concurreren.

8 á 9 Duizend exposanten stellen daar thans hun waren ten toon en van Duitse zijde zijn het vooral de verschillende ersatzartikelen die daar de aandacht zullen trekken. Niet dat Duitsland met deze ersatz de wereld zal gaan veroveren; doch het wil daarmee tonen welk een energie er in dit volk zit, nu het zelfs beroofd is van alle grondstoffen. Het gemis aan grondstoffen is ook de inhoud geweest van een grote rede van de Duitse gezant in Londen Joachim von Ribbentrop die daar op de Leipziger Messe daarom nog eens weer gebeden en gesmeekt heeft dat het gezond verstand toch aan de Mogendheden zou doen begrijpen dat ook internationaal bezien aan Duitsland geen koloniën mogen worden onthouden.

Tegenover een dergelijke rede doet toch wel vreemd aan de snoevende redevoeringen van anderen over de geweldige successen van het vierjarenplan van het Duits Nationaal-Socialisme.

Een zeer onsympathiek gemarchandeer schijnt er thans in Midden en Oost Europa te geschieden met de Habsburgse kwestie.

Italie heeft immer sympathiek gestaan tegenover een herstel der Habsburgers. Duitsland stond er juist anders tegenover. En nu schijnt het door Duitsland te zijn gelukt, Italie in deze om te kopen. Voor enkele gunsten van Duitsland zal Italie Oostenrijk op dit gebied der restauratie niet steunen; maar Italie wil bovendien deze veranderde politiek uitbuiten om van de kleine entente, die doodsvijanden zijn van het herstel der Habsburgers, verschillende concessies te krijgen aan de Adriatische zee.

We hebben reeds in een vorig overzicht medegedeeld dat met Ras Desta vermoedelijk de laatste grote tegenstander in Ethiopie is opgeruimd. En om aan den volke de zekerheid te geven van zijn dood zal zijn lijk enige dagen in Addis Abeba worden tentoongesteld.

Ras Desta Damtû, de vroeger ras van Neghelli, werd reeds verscheidene malen dood verklaard en de meest tegensprakige geruchten waren lange tijd over hem in omloop. Hij was de schrijver van de generaals van de ex-Negus, die door de troepen van Graziani werd verslagen en had hierover aan het hof niet weinig onaangenaamheden te verduren. Op voorspraak echter van zijn schoonmoeder, in wier zéér bijzondere gunst hij, naar men zegt, stond (!), kreeg hij desondanks weer troepen toegewezen. Maar steeds hield hij zich op de achtergrond, in de hoop, op het critieke moment zijn slag te kunnen slaan en zich te wreken op Graziani, die hem een dubbele nederlaag had bereid. Aan het hof stond hij altijd bekend als de eeuwige pechvogel en als „de-jongen-die-niet-wilde-opgroeien" en deze betiteling schijnt hem niet ten onrechte te zijn toegevallen. Want een slechtere en onbezonnere gelegenheid, dan deze laatste, had hij moeilijk kunnen kiezen! Waarschijnlijk was hij zich dit zélf óók bewust, want reeds sinds geruime tijd probeerde hij de nieuwe heersers aan het lijntje te houden met pogingen tot onderhandelingen, beloften van overgave e.d. Tot maarschalk Graziani er genoeg van had en antwoordde met een kort ultimatum, waarin hij zijn tegenstander de tijd liet tot 7 Januari, om zich te begeven naar de dichtsbijgelegen Italiaanse regeringspost, ter algehele en onvoorwaardelijke acte van onderwerping.

Deze bleef echter uit. En toen heeft de onderkoning zijn hoofdkwartier verlegd van Addis Abeba naar Irgalem (in de provincie Sidamo), om persoonlijk het commando te voeren over deze „veldtocht", waarvoor de troepen van generaal Geloso, op wier naam meer van degelijke ondernemingen staan, in het veld werden gebracht.

Het terrein, waar de strijd zich toen heeft afgespeeld, is een van de primitiefste en wildste gebieden van het keizerrijk en misschien van geheel Afrika het hartje van het land van de Giam-Giam, een volksstam, die tot voor kort nog tot de menseneters behoorde en wier naam, naar men zegt, fonetisch is afgeleid van het smakken dat iedere maaltijd begeleidde!

Het is een bergachtig terrein, ter hoogte van 2 tot 3000 meter boven de zeespiegel, waar de grote rivieren ontspringen Somalie: de Uebi Ccebeli, de Ganale Doria en de Daua Parma, die, tezamen met de Ueb Gestro later de Giuba vormen. De ras heeft zich hardnekkig en heldhaftig verdedigd, maar tegen overmacht van de troepen, die buitendien gesteund werden door bombardementsvliegtuigen onder commando van generaal Liotta, was weinig te beginnen!

De beide hoofd-protagonisten echter ontkwamen en borgen zich in de bergen van Harana.

Daar werden ze gevangen genomen en gefusileerd.

Inderdaad de laatste generaal van de ex-heerser van Ethiopie is een ware pechvogel!

Uit Italie komt verder nog een bericht dat de grote fascistische raad druk aan het vergaderen is. Men vermoedt dat er een belangrijke beslissing zal vallen in zake de bewapening en het opvoeren van het geboortecijfer.

In Rusland is Litwinoff ziek en heeft daarop aan Stalin gevraagd om zich naar Frankrijk te begeven ter genezing. Vermoedelijk is dit een poging tot ontvluchting, van de vroegere commissaris voor buitenlandse aangelegenheden, die zoals onze lezers reeds weten in ongenade is gevallen, Stalin echter is er niet ingevlogen en heeft deze reis geweigerd. Leve de vrijheid!

Japan heeft dezer dagen in de volksvergadering een bijzondere belangstelling getoond voor Nederlands Nieuw Guinea. De Japanse Minister echter antwoordde dat Japan geen aspiraties had ten opzichte van dit gebied. Meer geruststellend is echter de reactie van de Nederlandse regering, die wel na goede informaties aan de Kamer heeft medegedeeld deze besprekingen niet serieux te nemen.

Tot slot de oorlog in Spanje. Uit de gevechten van de laatste dagen kan men de indruk krijgen dat de nationalisten al-de Roden. Vooral in Oviedo. Deze stad schijnt bijna geheel ingenomen en het is nog een uitzien naar versterkingen van de nationalisten welke op weg zijn. Van Nationalistische zijde wordt echter bericht dat de aanvallen der Roden op alle fronten zijn afgeslagen.

Hoe afschuwelijk de toestand is, moge zonder verzorging en onderdak rondzwerven in de bergen van Guadarama; in Valencia, een stad van normaal 300 duizend inwoners zijn er thans 800 duizend door de grote menigte vluchtelingen die daar onderdak zochten, waardoor de toestand zeer benard is.

Er is weder een schip, thans een Frans door een drijvende mijn getroffen. De Basken beweren dat na onderzoek gebleken is, dat de drijvende mijnen Duitse zijn en door Duitse oorlogschepen zijn gelegd voor de haven van Bilbao.

Omtrent de blokkade van de non-interventiecommissie is alles nog niet in kannen en kruiken. Men weet reeds dat de Nederl. Vice admiraal de Graaf genoemd wordt als bevelhebber van de gezamelijke vloten en de Luit. Gen. van Voorts tot Voorst tot commandant van de troepen die aan de landgrenzen opereren. Van Nederlandse zijde is echter nog geen bevestiging over deze benoemingen; integendeel wordt van Generaal van Voorts gezegd, dat deze het zeker niet zal aannemen daar hij binnenkort benoemd zal worden tot commandant van het Nederl. Veldleger.

De opening van de CUROM.

De opening van de Curom.

Aan de uitnodiging tot bijwoning van de opening van een Radio-omroep kunnen we op twee wijzen gehoor geven: Door naar de studio te gaan of door thuis aan de Radio te luisteren.

Wij gaven aan dit laatste de voorkeur bij de opening van de Curom op Maandagavond l.l.

Een scheepszendertje stond storend te fluiten, toen we op 31,67 M. gingen afstemmen en het Wilhelmus van het Idoorkest ons horen deed, dat we de officiële opening van de Curom hadden.

De sensatie van onze eerste Curaçaose uitzending hadden we niet meer: de laatste weken hadden we geregeld proefuitzendingen gehad van de Heer Molenkamp, die met een te waarderen enthousiasme deze zendingen heeft geleid en juist door zijn enthousiasme onze Curaçaose zender zo spoedig voor mekaar gekregen heeft, waarvoor hem op de openingsavond van verschillende zijden en zeer terecht hulde is gebracht.

Rede Hr. Molenkamp.

De eerste Spreker was de Heer Molenkamp, die zijn rede begon met:

Excellentie, Mevrouw Wouters en Mej. Wouters, geachte aanwezigen.

We staan hier op een voor de radiodienst historische plek. Hier werd de eerste lange radiogolf opgericht; in 1927 werd op deze plaats de kortegolf-verbinding tot stand gebracht en toen in 1935 bij de reorganisatie van de Radiodienst de zenders naar Groot Kwartier werden overgebracht, kwam het Riffort leeg.

Thans zijn deze muren getuigen van de geboorte van de Cur. R. Omroep.

Aan de oprichters van de Curaçaose Radiovereniging komt de eer toe het initiatief te hebben genomen voor een Curaçaose Radio-omroep. Wel waren er tot dan toe verschillende stemmen opgegaan, maar van een georganiseerde actie was nog geen sprake. Deze begon eerst met de oprichting van de Cur. Radio Ver.

Deze vereniging wilde een eigen zender en ook de exploitatie daarvan. Het Bestuur van Curaçao echter ging er niet zo aanstonds op in: vooral ook omdat de technische zijde van deze zender wel wat onderschat werd. Later kwamen er nog andere gegadigden, die een zend-organisatie wilden zoals deze in Indië is en welke neerkomt op de exploitatie van de omroep door e en particuliere Mij., waarbij subsidie wordt verleend opgebracht door een belasting van bezitters van radiotoestellen.

De onderhandelingen kwamen toen op het dode punt.

Tenslotte kwam Gouverneur van Slobbe met een voorstel van een organisatie als in Nederland, waar Staat en erkende omroepverenigingen aandeelhouders zijn van de Nederlandse omroep maatschappij. De staat der Nederlanden beschikt hierbij over vijftig procent van de aandelen, terwijl de overige vijftig procent onder de omroepverenigingen naar verhouding van hun ledental zijn geplaatst.

Het Gouvernement hier stelde voor om de kosten voor een complete radioinstallatie te dragen en de programma's over te laten aan de zorg van verenigingen. Aan de Curaçaose radio vereniging werd toen een concessie verleend voor de tijd van een jaar tot het uitzenden per radio van muziek, zang, causerieën en reclame.

Reeds vroeger had men op Curaçao proefnemingen gedaan met het uitzenden van belangrijke gebeurtenissen, doch de zenders hiervoor gebruikt, waren absoluut ontoereikend. De ervaring werd opgedaan, dat een zender met een vermogen van 100 à 200 watt ruim voldoende moet zijn om het gebiedsdeel te bestrijken. Met verschillende fabrieken werden toen onderhandelingen aangeknoopt, totdat van de Nederlandse industrie en bij de Nederlandse seintoestellenfabriek te Hilversum, een onderafdeling van de N.V. Philips te Eindhoven, de installatie werd besteld.

De zender en studioinstallatie werden op Curaçao ontvangen op 6 Januari en met spoed werd een aanvang gemaakt met de montage. Een en ander kwam zeer snel gereed en reeds einde Januari konden op een hulpantenne op de 50,6 M. golf enige proefuitzendingen plaats vinden. Na de montage van de definitieve antennes kwam vast te staan bij de diverse proefnemingen, dat de golf van 9465 K.C. (31.67 M.) het meest geschikt was voor goede sterke en storingsvrije ontvangst zowel binnen, als buiten Curaçao.

De omroepinstallatie bestaat uit een omroepzender met een antennevermogen van 150 watt en een modulatiediepte van ruim 80%. Deze zender is met zijn bijbehorende antennes opgesteld op het zendstation te Groot Kwartier.

Gebruik kan worden gemaakt van een absoluut frequentiestabiele golf door middel van sturing met een kwartskristal op 2 golven, n.l. de 50.6 en 31.67 M, terwijl voorts in het gebied tussen 30 en 60 Meter instelling op willekeurig welke golf mogelijk is, waarbij dan echter geen kristalsturing aanwezig is.

De modulatie wordt begrensd op ongeveer 80% door een zogenaamde begrenzer, welke bestaat uit een neonlamp, die over de primaire van één der modulatietransformatoren is aangebracht en waarvan de ontsteekspanning zó groot is dat deze overeenkomt met de spanning welke aanwezig is bij ongeveer 80% modulatiediepte. Hierdoor wordt voorkomen dat vervorming door overmodulatie optreedt.

De Studioinstallatie welke hier aanwezig is bestaat uit een 3 lamps lijnversterker welke is ondergebracht in een koperen kast. Onder deze versterker bevindt zich het mengpaneel waarop de sterkteregelaars voor de verschillende microfoons en lijnen voor buitenuitzendingen zijn aangebracht. Voorts is daarop nog de hoofdsterkteregelaar welke de regelaar is voor de uitgaande lijn voor de versterker welke naar de zender op Groot Kwartier gaat, aanwezig.

In de Studio kan gebruik worden gemaakt van 2 microfoons welke afzonderlijk kunnen worden gecontroleerd. Op het mengpaneel is ook nog aanwezig de volumemeter, welke het volume op de telefoonlijn naar de zender doorgegeven signaal aangeeft.

De wanden van de Studio zijn bekleed met celotex, een geluiddempende stof, welke dient om hinderlijke echogeluiden in de Studio te voorkomen.

Voor uitzendingen buiten de Studio beschikken wij nog over 2 microfoons en 2 draagbare versterkers, welke op de plaats van de uitzending kunnen worden opgesteld en de muziek en spraak naar de Studioversterker hier via telefoonlijnen doorgeven, waar de operator het aan de zender toe te voeren volume kan regelen.

Thans wordt nog gebruik gemaakt van gewone telefoonkabeladers, maar binnen afzienbare tijd zal de Curom kunnen beschikken over zogenaamde „muziekaders" in de nieuw te leggen kabel, welke reeds voor een gedeelte op Curaçao is gearriveerd en waarmee men bereids is begonnen.

Bij gebruik van deze speciale muziekaders en de bij te leveren tooncorrectie inrichting zal een belangrijke verbetering in de overkomst van hoge toren worden bereikt.

Het Gouvernement heeft, zo besloot spreker in zijn rede, kosten noch moeiten gespaard om Curaçao een waardige radiozender te geven.

Thans is het aan de C.R.V. om te tonen, wat zij presteren kan op het gebied van het organiseren der programma's. Ik draag de zender daartoe aan U over en verzoek Z. Excell. de Gouverneur deze te willen openen.

Rede Heer Moron.

Hierna bracht de Heer Moron zijn welkom en sprak zijn vreugde uit over de goede zender en het program van deze avond wat niets te wensen zal overlaten.

Na veel moeilijkheden is de Cur. R. V. eindelijk klaar gekomen met een zender en dit is bereikt, dank de hulp van U Excellentie en van Gouverneur van Slobbe. De C.R.V. zal hiervoor steeds dankbaar zijn.

Veel leden zijn in de loop der jaren ontmoedigd geworden en hebben daardoor de vereniging verlaten. Maar aan zij die steeds achter het Bestuur zijn gebleven, breng ik hartelijk dank.

Spreker gaf daarop enkele datums van de Cur. R. V.

Op 20 Febr. 1933 werd de C.R.V. opgericht door de Heer J. Sipkes, die deze avond ook in de Studio aanwezig was.

Op 3 Maart 1934 werd de rechtspersoonlijkheid gevraagd en verkregen.

Spoedig daarop werden de stappen gedaan voor een eigen zender en mi ere werd in zake deze genoemd de Hr. Manrique Capriles.

Later werd ingezien dat het beter was een Gouvernementszender en bijzondere dank en hulde bracht Spr. hier aan de Hr. Molenkamp voor de vlugge wijze, waarop deze zender tot stand gekomen was.

Nog een opwekkend woord had de Hr. Moron voor de luisteraars om nu de zender er was, zich op te geven als lid en verder vroeg de Hr. Moron om gezonde, opbouwende kritiek.

Tenslotte bracht hij dank aan allen die de Hr. Molenkamp hebben geholpen tijdens zijn proefuitzendingen en sprak de hoop uit, dat zij nog mengimaal voor de microfoon zouden verschijnen.

Daarop werd de erewijn aangeboden op het succes van de Cur. Radio Omroep.

Opening door Gouv. Wouters.

Met zeer veel genoegen, aldus Z. Exc., had hij deze uitnodiging aangenomen om de Curac. Radio-omroep te openen.

Een redevoering zou hij achterwege laten: na de uitvoerige uiteenzettingen van de Heren Molenkamp en Moron zou hij in herhaling vervallen. Met het uitspreken slechts van zijn beste wensen voor de Curaç. Radio Ver. verklaarde hij deze omroep geopend.

Het storende zendertje hield later tegen half acht op en gaf toen meer te genieten van het werkelijk aardige programma waarmee de Cur. Rad. Ver. de eerste avond voor het Cur. publiek optrad. Moge het zo blijven.

In het verloop van de avond voerde nog de Hr. Manrique Capriles het woord en kregen we ook nog enkele malen de Heer Molenkamp te horen die verslag uitbracht van de gunstige rapporten die binnenkwamen.

Het is zeer zeker merkwaardig dat deze zender die slechts gegarandeerd is voor een actieradius van 15 K.M. goed gehoord wordt in Suriname, Costa Rica, Panama en op de Bovenwinden, welke zover verwijderd liggen. Van al deze plaatsen kwamen gunstige rapporten binnen.

Curaçao schijnt wel voor radiouitzendingen bijzonder gunstig te zijn. Wie weet wat voor mogelijkheden daarin nog besloten liggen.

BUITENLAND.

EEN OPZIENBAREND SCHRIJVEN VAN HET AMERIKAANSE EPISCOPAAT.

Modern [illegible]

De verschillende vormen van Dictatuur hebben een Heerschappij van Vrees en Geweld ontketend.

Geen plaats meer voor onverschilligheid.

De Aartsbisschoppen en Bisschoppen van de Verenigde Staten hebben, na afloop van de jongste vergadering van het Amerikaanse Episcopaat, een proclamatie uitgevaardigd, waaraan wij het volgende ontlenen:

„In het huidige wereldomvattende conflict tussen de twee wereldbeschouwingen, die lijnrecht tegenover elkander staan, aan de ene kant de geestelijke en bovennatuurlijke levensopvatting en aan de andere kant de materialistische beschouwing van het leven, is geen plaats meer voor onverschilligheid of neutraliteit.

De godlozen-machten en het nieuw heidendom met zijn telgen, het communisme en despotisme, trachten het leven te beroven van alles wat geestelijk en bovennatuurlijk is. Het lot van de westerse beschaving, dat verankerd is in de christelijke grondbeginselen, is ten nauwste verbonden met het eindresultaat van deze strijd.

De verschillende vormen van dictatuur in de oude en in de nieuwe wereld, die de mensen van de Godsgave des geloofs en van de geestelijke en intellectuële vrijheid hebben beroofd, hebben een heerschappij van vrees en geweld ontketend.

Overal in de wereld, waar de christelijke orde verstoord werd, heeft men dit doel steeds op dezelfde wijze bereikt.

In het ene geval beloofde men grotere invloed en deelname aan de regeringsmacht, in het andere geval het herstel van de nationale souvereiniteit en van het nationale prestige; weer in een ander geval een meer rechtvaardige verdeling van eigendommen en aardse goederen.

De tegenstelling tussen de verschillende klassen onderling werd aangewakkerd, terwijl recht en wet terzijde worden gesteld. De mensen worden opgeroepen, zich in blinde gehoorzaamheid te onderwerpen aan hun leiders.

De bittere ervaring heeft al die beloften en beweringen van dit modern despotisme gelogenstraft. Diegenen, die onder hun tyranie leven, hebben geen recht om te denken, te leven en te bidden, tenzij de genade of de gunst van hun despotische meesters hun dit recht gewaardigt te verlenen.

Het volk vreest en wordt gevreesd. De ogen van spionnen en de sterke arm van de regering volgen de mensen tot zelfs binnen de invloedssfeer van hun particulier leven.

Iedere natuurdrang, vriendschap, familiezin, achting voor het edele en ware, moeten onderworpen worden aan de allesoverheersende eisen van de gemeenschapszin.

De angst voor binnenlandse vijanden kweekt weer vrees voor buitenlandse mogendheden: totdat tenslotte iedere communistische of totalitaire staat tot een zuivere machinerie geworden is voor het instandhouden van steeds grotere en meer drukkende militaire instellingen.

Het militarisme tiert welig als nooit tevoren en niemand kan voorspellen, wanneer de vonk ontstoken zal worden, die de wereld zal sleuren naar een algemene catastrophe van dood en vernietiging.

Wanneer wij onze ogen zouden sluiten voor de gebeurtenissen, die zich thans tegenover ons afspelen en onverschillig zouden blijven toezien, zou dit niet alleen afkeurenswaardig, maar zelfs misdadig zijn.

RAPPORT VAN HET ARTSENBUREAU IN LOURDES.

„Het Bureau houdt zich absoluut niet bezig met „genezingen" van nerveuse ziekten.".

De Directeur van het „Bureau de Constatations" te Lourdes, dr. Vallet, heeft tegenover de pers enkele belangrijke verklaringen gedaan, waaruit duidelijk blijkt, met welke omzichtigheid in Lourdes de gevallen van genezing worden behandeld.

Ieder jaar komen ruim 25.000 zieken naar Lourdes; geregeld worden ieder jaar minstens 10 genezingen door het Artsenbureau vastgesteld, waarvoor geen natuurlijke verklaring is te vinden.

Het Bureau de Constatations, zoals de officiële naam van dit Medisch Instituut luidt, is uitsluitend toegankelijk voor artsen, onverschillig van welke religie of opvatting zij ook mogen zijn. In 1890 werd het Bureau bezocht door 27 geneesheren; in 1900 bedroeg dit aantal 216, terwijl in 1930 reeds 998 geneesheren en specialisten een bezoek aan bedoeld bureau brachten. In de laatste jaren is het aantal geneesheren, dat uit alle landen der wereld in Lourdes samenkomt, steeds meer dan 800.

Alle zieken die naar Lourdes komen, moeten in het bezit zijn van een Legitimatiekaart en van een rapport, waarin het verloop der ziekte staat beschreven.

Wanneer een der zieken beweert dat hij genezen is, wordt de patiënt aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen, terwijl ook het rapport van de behandelende geneesheer nauwkeurig wordt bestudeerd. De geneesheren van het Bureau gaan hierbij met de grootste voorzichtigheid te werk, en er verloopt steeds minstens een jaar, soms zelfs 2 of 4 jaar, alvorens het Bureau een definitieve uitspraak doet.

In bedoelde periode wordt de genezen patiënt op regelmatige tijden onderzocht door geneesheren van de „Association Medical" van Lourdes. Deze organisatie werd in 1926 gesticht en telt thans meer dan 2400 leden, allen geneesheren, behorende tot 20 verschillende nationaliteiten.

De taak der leden bestaat voornamelijk hierin, dat zij de rapporten over de genezingen in Lourdes bestuderen en de patiënten hunner omgeving, die in Lourdes genezing gevonden hebben, bij hun terugkeer in de plaats hunner inwoning regelmatig onderzoeken. Op grond van deze mededelingen der controlerende geneesheren neemt dan het Medisch Bureau in Lourdes tenslotte haar eindconclusie, nadat zij ook de in Lourdes aanwezige dokters te laten onderzoeken. De Medische Jury moet steeds minstens uit 25 dokters bestaan, die de volgende vragen te beantwoorden krijgen.

1. Heeft de beschreven ziekte werkelijk bestaan en was de patiënt, toen de ziekte op haar hoogtepunt gekomen was, in Lourdes?

2. Is de patiënt genezen? Was er tevoren reeds enige verbetering waar te nemen? Werden geneesmiddelen gebruikt?

3. Kan volgens de tegenwoordige stand der wetenschap de genezing toegeschreven worden aan een natuurlijk proces?

Alvorens de verklaring wordt gegeven, dat een genezing niet op natuurlijke wijze verklaarbaar zou zijn, moet deze zich voltrokken hebben in een tijdsverloop van 24 uur, zonder behulp van medicamenten en zonder dat tevoren reeds een begin van een natuurlijk genezingsproces was waar te nemen.

Het woord „wonder" wordt door het Medisch Bureau nooit gebruikt: Het Bureau bepaalt zich er toe te constateren, dat een of andere genezing volgens wetenschappelijke weg, aard en middelen niet verklaard kan worden. De meeste genezingen die in Lourdes geconstateerd werden (ongeveer 70 procent) betreffen gevallen van tuberculose.

Het Bureau houdt zich absoluut niet bezig met genezingen van nerveuze ziekten onverschillig van welk soort.

De epidemische influenza 1936 — '37.

De epidemische influenza welke in de laatste weken van 1936 in verschillende delen van Europa optrad, was van een mild karakter. De sterfte van deze laatste epidemie was veel minder als die van 1932 — '33 en was niet te vergelijken met de epidemie 1918 — '19. Deze conclusies zijn van het „Weekly Epidemiological Record", wat gepubliceerd wordt door de afdeling gezondheidsdienst van de Volkenbond.

De epidemie van 1936 — '37 werd het eerst geobserveerd in de Ver. Staten. Hier groeide het aantal gevallen zeer sterk, echter zonder een serieuse stijging van het sterftecijfer. Eind November en tot midden December verspreidde zich een mildere vorm van de ziekte door Noord West Europa, speciaal Duitsland, Czechoslowakije, Nederland en Denemarken. Het hoogste aantal sterfgevallen werd bericht van de Britse eilanden, waar ze aanstonds en meer ernstiger aanzien aannam.

4 Millioen gevallen telde men in en om Londen en in het Zuiden van Engeland en ook het aantal sterfgevallen steeg, vooral onder oudere personen. De epidemie groeide tegen begin Januari en

verspreidde zich terzelfde tijd van Zuid- naar Noord Engeland, Schotland en Ierland, aldus een omgekeerde richting van de epidemie 1932 — '33.

In Duitsland bereikte de epidemie een top midden December in Berlijn, eind December in Koingsbergen en in Januari te Breslau.

De hoogste sterftecijfers waren in de laatste week van December in Kopenhagen en de eerste week van Januari in Amsterdam.

Nog meer ontgoochelden.

De „Limburger Koerier" deelt een en ander mede over vier bekende Fransen, lange tijd aanhangers van „uiterst links" die kort na elkander sovjet-Rusland hebben bezocht. Uitgenodigd door de Franse zetbazen van Moskou voor een rondreis door de heilstaat, zijn ze ontnuchterd in hun land teruggekeerd.

Met Gide, romanschrijver en socioloog, begon het drama; hem volgden de pacifist Roland Dorgelès, schrijver van het hartstochtelijke anti-oorlogsboek „Croix de Bois" (Houten kruisen") en Legay, secretaris der mijnwerkersvakvereniging in Noord-Frankrijk; de rij werd gesloten door Louis Ferdinand Céline, die als armendokter de smartelijke ellende in de Parijse voorsteden van nabij kent en over zijn ervaringen boeken vol verbeten verzet tegen bestaande, maatschappelijke wanverhoudingen uitgaf.

Deze mannen, in hun soort idealisten, lieten in Sovjet-Rusland het levensideaal, waar zij zo volhardend en bezield lange jaren voor streden, achter. Geslagen keerden zij naar huis terug, diep ontgoocheld door de werkelijkheid, die zij in het proletaristische paradijs uit eigen aanschouwen hadden leren kennen.

Gide schreef zijn „Terugkeer uit de U.R.S.S. — één felle aanklacht tegen de Stalinistische dictatuur. Door een reeks vernietigende artikelen in Franse bladen joeg Dorgelès zijn vroegere, rode „kameraden" de schrik op het lijf. De opperste leiding der vakvereniging, waar Legay toe behoort, verbood hem, na zijn terugkeer uit Moskou, zijn ervaringen in toespraken openbaar te maken. Desondanks wist hij bij enkele kranten gehoor te vinden. Nog enkele weken geleden heeft hij zijn scherpe critiek, op hetgeen hij in Rusland hoorde en zag, herhaald. Het, waarlijk allerminst benijdenswaardige lot der Franse mijnwerkers, is veel beter dan dat der Russische, zegt Legay. Céline schreef, na de droevige ontdekkingstocht door de heilstaat, een „Mea culpa." Hij tart de Sovjets de Gepoeagenten terug te roepen en de grenzen open te zetten. Zij zullen er zich wel voor wachten, meent hij, want dan bleef er geen mens in het rode paradijs...

Van de vier Fransen, die zo diep teleurgesteld uit Sovjet-Rusland terugkeerden, voelt alleen de armendokter Céline het schrijnend gemis van een geestelijke ondergrond in het communisme aan. Doch ook voor hem, evenals voor de drie anderen, blijft de hoofdzaak, dat Moskou de voornaamste belofte niet vervulde en in de heilstaat een volk, beroofd van al zijn rechten, laat hongeren en zwoegen als dwangarbeiders.

Om de woorden van Céline te herhalen: „De Rus voedt zich met komkommers en kijkt bedremmeld toe, als de rode potentaat in zijn Packard voorbijsuist. Waarom kost daarginds een paar schoenen al 900 franc (rond 76 gulden!) en een paar slechte leren zolen 80 francs (rond 7 gulden!) ? Wie de b...k opendoet, wordt neergepaft".

NEDERLAND.

God in het staatsbestuur.

We hebben er indertijd de aandacht op gevestigd dat de nieuwe G.G. van Indië, Jhr. Tjarda van Starkenborch Stachouwer zijn bestuursperiode aanvaardde met een rede waarin deze Land-



Jhr. Tjarda van Starkenborch Stachouwer

voogd opzettelijk bij de aanvaarding van zijn ambt niet de zegen Gods over zijn arbeid inriep. We hebben er onze verbazing over uitgesproken, dat zoiets mogelijk is in een land, waar de overweldigende meerderheid der inwoners God vreest en aanbidt. Ook de Kamer sprak daarover in haar V.V. uitdrukkelijk haar teleurstelling uit.

De minister van Koloniën echter verklaart: „Behoudens de gevallen, bedoeld in art. 88 der Indische Staatsregeling, is de G. G. geheel vrij in de keuze der bewoordingen, waarin hij zich tot de Volksraad wenst te richten".

Dat de heer H. Colijn onder zulk een fraseologie zijn naam heeft gezet, verbaast ons zozeer, dat wij moeten aannemen, dat de passus hem is ontgaan. De Kamer weet zeer goed, dat de Landvoogd mededeling moet doen van zijn veto's over Volksraadbesluiten. Deze wettelijke verplichting heeft echter niets te maken met de verplichting, die ligt in een geheel andere sfeer, dat n.l. de G. G. op het gewichtigste ogenblik van zijn ambtelijk leven de vrijheid neemt tot een wijze van spreken, die voor velen een demonstratie is.

Ministers zijn ook vrij in hun bewoordingen tot de Kamer, ook in het Staatsstuk, dat de Koningin voorleest. Maar toen in de Troonrede één keer de bede om Gods zegen geschrapt was, protesteerde de Kamer met nadruk en verklaarde de liberale minister, dat het hier een ongewild verzuim betrof. Dat de huidige minister van Koloniën anders antwoordt, betreuren wij te meer, omdat wij niet kunnen aannemen, dat deze woorden in de M. v. A. dr. Colijn's gedachte vertolken en dat hij zulk een demonstratief optreden zou goedkeuren.

Of is de heer Van Starkenborgh evenals de Haagse burgemeester, die bij prinses Juliana's huwelijk Gods naam niet uitsprak, misschien ook Doopsgezind en moet dááraan, zoals beweerd schijnt, dit verzwijgen van Gods naam worden toegeschreven?

CURACAO.

De naam van St. Thomas.

Volgens een bericht uit Washington zal de naam van de hoofdstad der Virgin Islands, in de toekomst **Charlotte Amelie** genoemd worden, in plaats van St. Thomas. Die naam is de oude Deense naam van genoemde stad.

Sparen.

Een der goede eigenschappen waaraan op Curaçao nog veel ontbreekt is het sparen.

We kunnen het daarom ten zeerst toejuichen dat de C.P.I.M. in een der laatste circulaires zijn bemiddeling wil geven om de mensen het sparen gemakkelijk te maken, door voor de arbeiders zijn bemiddeling te willen geven om op de postspaarbank iedere week wat van het loon op rente te zetten.

Er zijn natuurlijk zeer veel arbeiders, vooral met grote gezinnen, voor wie het moeilijk zijn zal zo niet onmogelijk iets van een weekloon af te zonderen. Maar er zijn er toch ook met grotere verdiensten en minder grote gezinnen wien dit wel mogelijk is. We hopen dat deze pogingen met succes worden bekroond. Misschien zou het zelfs mogelijk zijn door het uitkeren van kleine premies het sparen te bevorderen.

Rotary beweging op Curaçao.

Naar we vernemen, bestaan er plannen om hier op Curaçao een Rotary Club op te richten.

Door een der chefs van de C.P.I.M. is zelfs van Amerika een Katholiek uitgenodigd, die de vorige week bij de Katholieke autoriteiten zijn opwachting heeft gemaakt.

De Amigoe heeft reeds in de jaren 1929 en 1935 het standpunt gegeven, dat Katholieken zeer onvoorzichtig zouden handelen zich als lid bij de Rotary aan te sluiten.

Wij zullen in de komende weken wel nader er op terugkomen.

Nadelen van Staking.

Door de staking in het oliebedrijf te Maracaibo, die geduurd heeft van 14 December 1936 tot 22 Januari 1937 heeft de fiscus minder ontvangen aan uitvoerrechten de som van 3.376.847 Bolivar, terwijl de arbeiders gedurende dezelfde tijd de som van 2.271.243 Bolivar hebben moeten missen.

(La Esfera.)

Toestanden in Venezuela.

Volgens „La Esfera" zijn ongeveer 90% van de inwoners van Venezuela analfabeet.

De kindersterfte bedraagt er eveneens ongeveer 90%, van welk percentage ongeveer 80% onwettige kinderen zijn.

Gouden sieraden gestolen.

In de woning van de 32-jarige vrouw J., aan de St. Eustatiusstraat alhier, is in de vroege morgen van 28 Februari ll. terwijl zij naar de kerk was, ingebroken. Enige gouden sieraden en een bedrag aan geld van ƒ 31.75 werden hierbij ontvreemd.

Naar de dader wordt een onderzoek ingesteld.

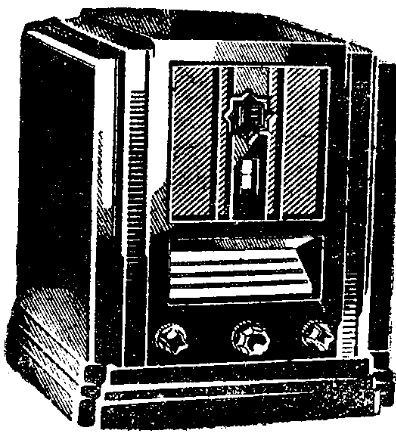
Diefstallen.

Door de 24-jarige V. werd bij de politie aangifte gedaan van diefstal van een grote thermosfles en een mandfles.

Als verdacht hiervan is door de politie aangehouden de 45-jarige N., die bekende de diefstal te hebben gepleegd. De reeds door hem verkochte thermosfles kon in beslag worden genomen. Na verhoor en nadat proces-verbaal tegen hem is opgemaakt is N. op vrije voeten gesteld.

Door de 23-jarige W. werd bij de politie aangifte gedaan van diefstal van timmergereedschap tot een waarde van ongeveer ƒ 50.— in totaal.

Naar de dader wordt een onderzoek ingesteld.



Ontvreemd.

De 29-jarige W. heeft aangifte gedaan dat in de nacht van 23 op 24 Februari j.l. een reserve-autowiel van hem is ontvreemd.

De 31-jarige R. heeft aangifte gedaan, dat, tijdens zijn afwezigheid, uit zijn woning enige blikjes levensmiddelen, een paar hemden en 4 paar sokken zijn ontvreemd. Hij verdenkt hiervan een man, die vroeger bij hem heeft ingewoond. Door de Politie wordt in deze zaak een onderzoek ingesteld.

Uit een keet, staande bij een in aanbouw zijnd huis aan het Waaigat alhier, is ten nadele van enige bouwvakarbeiders, enig gereedschap ontvreemd.

Als verdacht hiervan is door de Politie aangehouden de 30-jarige E., in wiens woning een schietlood, behorende aan een der arbeiders, werd in beslag genomen.. E. bekende het schietlood ontvreemd te hebben doch verklaarde van de andere vermiste voorwerpen niets af te weten.

Tegen hem wordt proces-verbaal opgemaakt.

Cur. R. K. Partij.

Het Bestuur van de Curaçaosche Roomsch Katholieke Partij deelt ons mede, dat de Partij voornemens is, voorlopig twee kiesverenigingen op te richten. Tot dien einde zullen op de Vrijdagen 5 Maart, en 12 Maart e.k. onderscheidenlijk op Pietermaai en Otrabanda bijeenkomsten worden gehouden.

Het Feest van de Firma Ellis & Dania.

Het feest van de firma Ellis & Dania werd Dindsdagmorgen begonnen met een plechtige H. Mis in de kathedrale Kerk, waarna Pontificaal Te Deum, om God te danken voor de weldaden, die Hij gedurende de zeventig jaren van haar bestaan aan de firma Ellis & Dania heeft bewezen en Gods zegen over deze jubilerende firma af te smeken.

Vele vrienden van de firma en van de heer Ellis woonden deze plechtigheid bij.

Des avonds was het ten huize van de Heer Ellis receptie, waar een plechtige illuminatie, tal van kijkers uit de omgeving samengetrokken had.

De elite van Curaçao, de verschillende geestelijken, burgerlijke en militaire autoriteiten waren hier samengekomen om de Heer Ellis te huldigen.

De Heer C. Winkel, voorzitter van de feestcommissie, opende hiermede.

Hij had het voorzitterschap aanvaard omdat hij eenieder bewonderde, die door arbeidzaamheid zich vooruitbracht en zijn kinderen opvoedde tot eerzame burgers. Spr. kon hier toepassen het woord „Arbeid adelt" want door zijn arbeid had de stichter der firma, ofschoon met weinig middelen begonnen, zijn kinderen op de hoogste top geplaatst, bijgestaan door zijn echtgenote Mevr. Ellis Dania en de hulp van de Almachtige God. De Heer Winkel heette namens de familie allen welkom en dank voor hun tegenwoordigheid.

Spr. bracht verder hulde aan de goede naam en faam van de firma, aan de sympathie welke de tegenwoordige firmant bezit en de nagedachtenis van de Vader.

Curaçao, zoals blijkt, heeft deze dag niet onopgemerkt willen laten voorbijgaan.

De Hr. Winkel geeft verder een historisch beeld van de 70 jarige firma en de verdiensten van den tegenwoordigen firmant Jopie Ellis.

Z.Exc. de Gouverneur die met echtgenote en dochter aanwezig was, gaf ook zijn hartelijke gelukwensen, heel bijzonder aan de heer J. Ellis die 35 jaren de zaak geleid heeft. Spr. hoopte dat de heer Ellis nog vele jaren aan het hoofd firma ook de kracht zou vinden om zich mocht blijven en behalve de belangen der zoals tot nu toe te wijden aan de geestelijke en sociale bepalingen van Curaçao. De Gouverneur besloot met de wens dat Gods zegen in ruime mate over de familie Ellis mocht nederdalen.

De Apostolische Vicaris Mgr. Verriet legde in zijn rede speciaal nadruk op wat de familie Ellis was geweest voor de katholieke gemeenschap, en voor de Curaçaose samenleving.

Deze avond, aldus Mgr. was wel een sprekend bewijs hoe de familie op Curaçao geëerd was. En dit komt vooral vanwege de onkreukbare trouw, de grote fierheid en het edele karakter.

Mgr. wees ook verder op de grote energie die zich vooral getoond had in de zonen die op jeugdige leeftijd bij de dood huns vaders de zaak dorsten over te nemen.

Ook de Heer Sjouw Dania, die thans curatiehouder van de firma
meer dan 80 jaar, al de 70 jaar als procuratiehouder van de firma is opgetreden werd door Mgr. in de hulde betrokken. Verder memoreerde de bisschop de bijzondere verdiensten van de firma voor de katholieke missie en sloot met de wens van Gods verdere zegen.

Het officiële gedeelte van deze avond werd besloten met een sympathiek dankwoord van de Heer J. Ellis, die op de eerste plaats zijn dank bracht aan zijn onvergetelijke vader, oprichter van de firma, verder aan de medewerkers de Hr. Sjouw Dania, die 35 jaar met hem had samengewerkt en de Hr. Manu Cras, die 18 jaar bij de firma werkzaam was, maar ook bracht spr. dank aan de clienten, zonder welke een zaak niet bestaan kan.

Ook bracht de Heer Ellis dank aan Z. Exc. de Gouverneur, Mgr. Verriet en de Heer Winkel met de comitëleden.

Nog lang bleven hierna de talrijke gasten en feestvierenden in gezellig tuinfeest bijeen, wat werd opgeluisterd door de muziek van St. Cecilia.

Vertrek Amerikaanse Consul.

Maandagmiddag vertrok de Heer en Mevr. Brooks consul der Ver. Staten alhier.

Talrijke vrienden deden hen uitgeleide.

De Hr. Brooks is benoemd tot consul te Pretoria in Z. Afrika.

Afscheid Commandant v.d. Donker

Zondagavond had er een afscheidsdiner plaats ten Gouvernementshuize ter ere van de Kapitein-Luitenant ter Zee, W. van den Donker, die binnenkort Curaçao verlaat, vermoedelijk 12 Maart.

Zijn opvolger is zoals we indertijd reeds hebben gemeld Commandant de Jong.

Haitiaanse Gezant te Caracas op doorreis hier.

Verleden week vertoefde hier voor een paar dagen, Z. E. Constantin Mayard, Gezant van Haiti te Caracas, Venezuela, op zijn doorreis naar Bogota (Colombie), aan boord van het stoomschip Venezuela.

Bij zijn aankomst alhier werd de gezant verwelkomd door Luitenant Boutmy namens Z. Exc. de Gouverneur van Curaçao.

In Mem. David Valencia.

Zondag overleed de bekende eigenaar van „Liverpool", David F. Valencia.

Onze deelneming.

DE FILM VAN DE WEEK

Van 26 Februari tot 4 Maart 1937.

A. Onderstaande films kunnen beschouwd worden als niet aanstotelijk en geschikt voor publiek vermaak.

Roxy.

Tales of 2 cities.
Unguarded Hour.
Absolute Quite.
Petrified Forest.
Mr. Deeds goes to town.

Cinelandia.

Last Frontier.
Empty Saddles.
Bride comes Homes.
We're only human.
Nevada.
Voice of bugle ann.
General died at dawn.

Hollywood.

Modern times.
Mr. Deeds goes to town.
Woman Trap.

Midsummer Night's Dream.

B. Onderstaande Films bevatten gedeeltes die aanstoot kunnen geven, wegens gewaagde toespelingen, grofheden, misleidende voorstelling van zaken of gebrek aan kiesheid. Deze films worden niet positief goed- noch afgekeurd, maar zijn TOELAATBAAR VOOR GEESTELIJK VOLWASSENEN.

Een bezoek aan deze films kunnen we in 't algemeen niet aanbevelen.

Cinelandia.

Let'em Have it.

De Genestet heeft een leerzaam rijmpje geschreven, dat nog van waarde is:

„Ik zeg maar: wees geleerd, dat 's mooi!
maar: wees verstandig
Dat 's mooier nog! en, mens, vooral:
wees niet onhandig."

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

In Frankrijk zijn te Bordeaux en Montpellier nieuwe stakingen uitgebroken.

Manilla schijnt een knooppunt te zullen worden van Aziatische luchtlijnen. Er zijn thans onderhandelingen gaande van verbindingen met Japanse luchtlijnen en Engelse luchtlijnen.

De Hertog van Windsor zal vermoedelijk 125 duizend pond ineens krijgen, bijeengebracht door de leden van het Engelse koningshuis en 20 duizend pond per jaar welke zal worden door de Engelse Koning.

Bij de grote Engelse vlootrevue te Spithead zal Nederland worden vertegenwoordigd door H. Ms. Java.

Er lopen geruchten dat von Ribbentrop, door toedoen van Dr. Göbbels, in ongenade is gevallen en niet meer als gezant naar Londen zal terugkeren.

Bij een bank in New York is een geheime schuld ontdekt van 2 milliard Dollar voor de herbewapingen van Duitsland.

De laatste besluiten van de geheime fascistische raad omvatten de militairisatie van alle mannen in Italië tussen 18 en 55 jaar; verder grote uitbreiding van lucht- en zeemacht. Door het aanleggen van een vlieghaven op Sicilië zal Italie volkomen de Middellandse Zee tussen Sicilië en Afrika beheersen.

UIT NEDERLAND.

Het Kanaal werd ook weder de laatste dagen van de vorige week door zware stormen geteisterd.

Van uit Schevingen werd weer een grote hoeveelheid haring uitgevoerd naar Rusland. Meerdere orders voor dit jaar worden verwacht.

De Directeur der Koninklijke, de Hr. de Kok is weder met zijn sportvliegtuig van Ned. Indië op terugreis naar Holland.

Om de meerdere vraag heeft men besloten de oesterproductie in Ierseke op te voeren.

Dr. A. H. Colijn, leider der Carstensexpeditie in Ned. Nieuw Guinea werd benoemd tot officier O. N.

Twee andere leden werden benoemd tot ridder.

Prof. Huizinga is benoemd tot Doctor h.c. van de Universiteit van Oxford.

In de memorie van antwoord voor buitenlandse zaken, verklaarde de minister in verband met het olie-embargo in het Italiaans-Abessijnse conflict, dat het de regering geblek was dat het concern van de Koninklijke de eerste belangen achter gesteld had bij hetgeen te Genève in het wereldbelang besloten mocht worden. De regering stelt het op hoge prijs, zo wordt verder gezegd, dat de betrekkingen met Duitsland niet minder goed zijn dan met andere mogendheden.

De regering wanhoopt echter om de leden, die indertijd misprijzende opmerkingen maakten ten aanzien van onze vorige Nederlandse gezant te Berlijn, van hun ongelijk te kunnen overtuigen. De Minister van Buitenlandse Zaken schaart zich aan de zijde der leden die stelling nemen tegen de bewering van anderen dat een stelselmatige, niet door de regering bedreven, campagne wordt gevoerd tegen Duitsland, daar hiertoe geen enkele aanduiding bestaat. Ten aanzien van de berichten nopens radio-uitzendingen uit Duitsland naar Nederlands-Indië in de Nederlandse taal, welke gericht zouden zijn tegen de grondslagen van het Nederlandse staatsbestel, al zijn deze niet vrij te pleiten van een wisselende mate van eenzijdigheid, zowel wat uitgangspunt als inhoud aangaat, dat zij geschikt zijn het Nederlandse staatsbestel te ondermijnen is de minister echter niets gebleken. Niettemin hebben deze uitzendingen de volle aandacht van de regering.

Men maakt zich in Nederland ongerust over het ss. Rambon, dat op weg was naar een Spaanse haven en waarvan niets meer vernomen wordt.

In de aandeelhoudersvergadering is de N.V. Holl. Lloyd, de eens zo belangrijke lijn op Zuid Amerika, opgeheven.

In zijn rede verklaarde de Minister van Waterstaat dat het in zijn bedoeling ligt om op het vliegveld Schiphol bij Amsterdam de centrale leiding van het gehele luchtverkeer in Nederland te vestigen, hiervoor zal een speciaal gebouw opgericht worden.

Vice Admiraal J. de Graaf zal door de subcommissie van de noninterventiecommissie worden voorgesteld als directeur van het controlebureau te Londen en verantwoordelijk leider van de blokkende maatregelen.

Schout bij Nacht Olivier als leider van de vlootblokkade en voor de blokkade aan de Frans-Spaanse grens wordt een Deens officier voorgesteld.

De Nederlandse vertegenwoordigers in de voorbesprekingen voor een Oslo-conferentie, welke vandaag door Min. Colijn wordt geopend, zijn de Heren Hipischfeld van Economische Zaken; Prof. van Gelderen van Koloniën en Hooft van buitenl. Zaken.

SPORT.

De technische commissie van de KNVB deelde de officiële samenstelling van het Nederlandse elftal mede dat 7 Maart tegen het Zwitserse Nationale team in het veld zal komen: Halle, Wolders, Caldenhove, Paauwe, Anderiessen, Van Heel, Wels, Spaandonck, Bakhuys, Vrauwdeunt en Van Nellen.

Men vreest dat Bakhuys wegens een ongeluk Zondag l.l. niet zal kunnen uitkomen.

Ajax — CVV 4—0; DFC — ADO 0—0; DHC — Xerxes 4—3; RCH — Excelsior 2—3; Blauwwit — Stormvogels 2—0; VSV — KFC 5—0; Sparta — Haarlem 6—3; HBS — DWS 1—3 Feyenoord — Hermes DVS 2—1; waardoor Feyenoord kampioen van de tweede afdeling is geworden. ZFC — VUC 4—0; Roermond — NOAD 2—1; Bleyerheide — Eindhoven 2—9; GVAV — Achilles 3—0; HSC — Veendam 0—2; Be Qiuck — Hoogezand 4—1.

Bij een bokswedstrijd in St. Louis sloeg de ene partij zijn tegenstander niet alleen knock-out, maar morsdood. De tegenstander moest in een ziekenhuis worden opgenomen.

De zesdaagse heeft in de Kamer verklaard dat gezien de huidige internationale toestand de S.D.A.P. het ontwapeningsprogram niet langer kan handhaven.



DAKLOOS DOOR DE OVERSTROMINGEN. Een oud Amerikaans getrouwd paartje, dat hun huis in Louisville, Kentucky moest verlaten, vanwege de overstromingen van de Ohio, wordt in veiligheid gebracht op een „lorrey" waar zij zich trachten te verwarmen bij hun nog altijd brandende kachel.

GEMENGD NIEUWS.

De Staking in het Klooster.

Het Parijse Kath. blad „Le Croix" publiceerde onlangs een kleine vermakelijke episodie, die midden uit het tegenwoordige leven in Frankrijk is gegrepen, waar stakingen, fabrieksbezetting en andere communistische daden van geweld aan de orde van de dag zijn:

Wij laten het gebeurde hier volgen:

In het klooster van het kleine stadje was een staking uitgebroken. Het was eigenlijk geen klooster, maar een krankzinnigengesticht, doch men noemde het zo, omdat het door kloosterzusters bestuurd werd. En het waren niet de krankzinnigen die besloten hadden, het huis te bezetten, en communistische liederen uit te galmen. Neen, het was het personeel, de bewakers, de arbeiders, de koks, de chauffeurs, die een vergadering gehouden hadden en daarbij een reeks revolutionnaire eisen gesteld hadden, zoals dat tegenwoordig in Frankrijk mode is.

Toen begaf het stakingscomité zich naar de poort der Zusters en de „voorzitter", een vreemdeling, een schilder die pas in dienst genomen was, verlangde op barse toon de Overste te spreken, voor een „aangelegenheid, welke haar persoonlijk betrof".

Het zustertje, dat door het kijkraampje aan de poort de eis hoorde, viel bijna in onmacht van schrik. Met een gezicht witter dan haar kap, trad zij op Zuster Overste toe, een energieke, dappere vrouw, die enkele schreden van haar verwijderd in de gang stond.

„Antwoord hem", zei de Overste, „dat ik binnen een kwartier de deputatie ontvang. Ik zal drie vertegenwoordigers ontvangen. Wanneer het er meer zijn, dan doet u de poort niet open!"

Het onderhoud had plaats.

Zuster Overste zette eerst de „voorzitter", die haar met „burgeres" aansprak, op zijn nummer, door van hem te eisen, dat hij evenals alle mensen „Zuster Overste" zeggen zou en het kort moest maken. Toen hoorde zij zonder enige verbazing het voorlezen van een tamelijk verward schrijven aan, waarin uitdrukkelijk gezegd werd, dat 't krankzinnigengesticht van nu af het „Eigendom van het personeel was, het gebouw zowel als de zieken.

„Goed, ik zal u morgen antwoord geven".

Terwijl hij heenging wierp de verver als een bom in de spreekkamer: „Van nu af is de staking uitgebroken". En zodra hij op het plein was, stak hij twee vingers in de mond en liet een langgerekt gefluit horen, en het hele personeel liep naar de ingang van de inrichting, om deze te „bezetten".

Het werd avond. De staking was algemeen. Nadat de eerste verrassing voorbij was, gingen de zusters aan hun taak en verdubbelden hun werkzaamheden, opdat de voornaamste dingen uitgevoerd konden worden en de zieken konden eten en slapen. Een paar oude pensionnaires der inrichting die meer achterlijk dan krankzinnig waren, hielpen bij het toezicht in de zalen en in de keuken. Kortom, men „behield de vesting", om zich militair uit te drukken.

Plotseling zag de Overste drie jonge zusters naar zich toekomen, die elkander bij de hand hielden, blijkbaar om zich meer moed te geven. Zij vroegen de Overste verlof een verzoek te mogen doen.

„En daarvoor komt u met drieën," zei de Overste glimlachend, „wilt u ook in staking gaan?"

„O, moeder Overste," stamelde de jongste blozend tot onder haar kap, „hoe kunt u zoiets denken? Wij vragen u verlof om op de klokke toren der kapel te mogen klimmen".

Op de toren van de kapel? En waarom? Willen jullie duiven vangen?"

„Wij willen geen duiven vangen, eerwaarde moeder. Kijk u eens door het raam, wat daar aan het kruis is aangebracht. Dat moet weg!"

Zuster Overste buigt uit het venster en kijkt naar de spits van de toren... aan de armen van het kruis is een reusachtige rode vlag gebonden, die in de wind klappert en in de ondergaande zon een grote vlam schijnt.

Zij fronst het voorhoofd, staart naar het communistische teken, dat haar boven aan de hemel schijnt uit te dagen, dan keert zij zich tot de drie zusters en zegt kalm:

„Dat gaat niet kinderen. Dat moeten we laten zoals het is... het heeft niets te betekenen."

„Niets te betekenen? De rode vlag op de kapel... op het kruis!"

„Het is veel te gevaarlijk er op te klimmen. Je zoudt er af vallen en dood zijn."

„Moeder Overste", begint het kleine zustertje weer, „het is helemaal niet gevaarlijk. Wij zijn eerst eens op onderzoek uit geweest, voor wij bij u kwamen. Er zijn overal ijzeren haken, men kan heel gemakkelijk op de toren klimmen!"

„Maar ge zoudt duizelig worden. Jullie zijn dat niet gewoon."

„O, jawel, eerwaarde Moeder. Wij zijn alle drie uit de bergen en wij kennen de rotsen en de steile wanden. Nog geen jaar geleden, U weet het, Eerwaarde Moeder, was ik herderin in het gebergte en wanneer daar een schaap in een kloof viel, had ik niemand nodig om het er uit te halen. En Zuster Martha en Zuster Gabriela konden evengoed de rotsen beklimmen als ik. Laat u ons maar begaan, moeder, wij smeken u er om, en het zal ons groot genoegen doen. Wij geloven dat het ons huis ongeluk zal brengen, wanneer wij de rode vlag ook maar één nacht op de toren lieten."

„Maar kinderen," zei de Overste, al bijna half gewonnen, „ik kan het toch niet toestaan... op de toren klimmen in ons ordekleed... zij bloosde enigszins — dat zou toch toch niet gepast zijn."

„O moeder," zei met neergeslagen ogen de moedigste, „daar hebben wij reeds aan gedacht, wij zullen het vannacht doen."

„Wel, wel, zei de Overste glimlachend, „je hebt op alles een antwoord. Maar ik geef u geen verlof, doe maar wat je zelf wilt."

„O dank u, dank u, moeder!" zeiden de drie jonge zusters, terwijl zij elkander blij aankeken. „Wees maar niet bang, alles gaat goed."

Het was nacht geworden. Nadat de zieken verzorgd en te bed gebracht waren, woonden de zusters in de kapel het nachtgebed bij, dat hun zware werkdag besluit. Het gebed had onder het schemerig gewelf geklonken als het zoemen van een bijenzwerm, die niet snel genoeg ten hemel kan stijgen. Nu was het laatste stille gebed. Zuster Overste in haar hoge stoel hoorde tegen haar wil de nachtwind, die buiten in de duisternis zuchtte en telkens de ruiten deed sidderen in hun omlijsting van lood. Haar blikken gingen naar de drie ledige koorstoelen, heel achter in de kapel. Zij alleen wist waar de afwezigen zich bevonden.

Plotseling krijgt zij een schok. De deur achter haar is stilletjes opengegaan en drie schaduwen glijden langs de wand. De drie schaduwen nemen plaats in de ledige stoelen. Een van haar steekt echter, voor zij het hoofd buigt, trots het hoofd omhoog en twee grote schitterende ogen vinden door de donkere kapel de onrustige blik der Eerwaarde Moeder. Een blijde lach verheldert deze twee kinderogen.

Dan staat de Overste recht en slaat de handen ineen:

„Kinderen, laat ons het Magnificat zingen!"

K
K R O
O

Wereldprogramma
Via P.C.J. Golflengte 31.28
19.24—20.24 uur Curaçaotijd.
Zondag 7 Maart.

1. Gramofoonmuziek.
2. Wat in Nederland verscheen, door Anton van Duinkerken.
3. Van en Voor de Missiepost.
4. Gramofoonmuziek.
5. Actuële Aetherflitsen.
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. De Film in Nederland, door A. van Dombrug.
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

R. K. PADVINDERSVERENIGING.
ST. THARICIUSGROEP.
CURAÇAO.

Programma 1e Week Maart.

Vrijdag 4—5 Snippen en Zwaluwen.
Waar blijven de gipssporen?
Welkom Snip 6. Aanpakken Cas!

Zaterdagmorgen. Gelegenheid om de eis **koken** af te leggen.
Om 12 uur kom ik keuren.
Bespreking. Doel van elke patrouille.
Patr. werkzaamheden.
(Zeer belangrijk).

's Middags om 4 uur: Troepraad.
Flashlights meebrengen, zakboekje, potlood.
Stokken en touwen niet vergeten!
We gaan sterren plukken en nog wat anders doen!
We hopen nog deze week onze nieuwe broers (van Troep II) te kunnen welkom heten, en ook de **broertjes** van de Welpenhorde.

Een Verkenner is een jongen van de daad, de goede daad.
Thuis, in de klas en op straat moet men kunnen zien: die jongen is Verkenner. Hij geeft een goed voorbeeld in alles.
Hij is vrolijk op zijn tijd. Hij weet ook wat ernst is. Vooral in deze tijd van het kerkelijk jaar.

One tiger.
Hop Da Silva

Wanneer men de geestigheid naloopt, vangt men dikwijls de dwaasheid.

„Staatkundige gelijkberechtiging zoals wij die op uitzonderlijke punten na verwierven, is tot de geestelijke vrijmaking van ons volksdeel slechts een voorwaarde; zij is er vooral niet het wezen van. Men moet niet denken, dat het werk gedaan is, nu men beschikt over een eigen Kamerfractie, eigen onderwijs, jeugdbeweging, pers enz., die misschien zonder het praedicaat der Roomsheid een breder katholiciteit zouden vertonen, want „katholiek" betekent „algemeen", maar wij leven in een land, waar het woord „algemeen" ter aanduiding van een organisatie een tegenstelling tot „katholiek" inhoudt. Wordt de behoefte aan een specifiek Roomse organisatie gevoeld, zo betekent dit niet dat de behoefte aan een nationale organisatie ophoudt te gelden en spr. betreurt de kracht, die men meent te ontplooien om te laten zien, dat men alleen kan, wat men redelijker wijze met anderen samen moest doen. Spr. betreurt het, dat men de nationaal-socialist argumenten aan de hand doet, wanneer men maar lukraak „Rooms" organiseert en zich aan het beginsel ener welbegrepen algemeenheid te weinig gelegen laat liggen.

Spr. noemt het een wantoestand, als wij onze beste mannen te lichtvaardig afzonderen van de algemeenheid, waar hun invloed en waar ons aller invloed van saamhorig volksdeel groot en heilzaam voor heel de Ned. natie konden zijn."

ANTON VAN DUINKERKEN.